

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715204452
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1715204452.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: Generali Česká pojišťovna a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, Praha 1, Česká republika, IČO: 45 272 956 konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 54 228 573, proti žalovanému: A. F., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. XX, J., zastúpený advokátkou JUDr. Miroslavou Vandákovou, AK so sídlom Šúrska 136, Modra, o zaplatenie 21.594,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 7C/19/2015-125 zo dňa 22.11.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, č.k. 7C/19/2015-125 zo dňa 22.11.2017 v napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a v závislom výroku o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj súd prvej inštancie) výrokom I. rozsudku č.k. 7C/19/2015-125 zo dňa 22.11.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 748,95 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 748,95 eur od 2.3.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. zastavil konanie v časti zaplatenia istiny 5.641,66 eur a zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 660,- eur od 1.11.2014 do zaplatenia; vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.276,76 eur od 2.11.2014 do 28.2.2017, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.527,81 eur od 1.3.2017 do zaplatenia a vo výške 0,05 % ročne zo sumy 748,95 eur od 1.3.2017 do zaplatenia. Výrokom III. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom IV. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 %.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca a poisťník uzavreli dňa 31.5.2009 poisťnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou osobného motorového vozidla EČV: V. XXX L.. Dňa X.X.XXXX S. XX:XX žalovaný pod vplyvom alkoholu spôsobil týmto motorovým vozidlom dopravnú nehodu, pri ktorej bol zranený jeho spolujazdec, poškodený, v tom čase taktiež pod vplyvom omamných látok. Žalovaný bol na základe trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Pezinok, č.k. 2T/157/2010-101 zo dňa 23.9.2010 uznaný vinným zo spáchania trestného činu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Na základe tohto rozhodnutia mal žalovaný v prospech Všeobecnej zdravotnej poisťovni uhradiť škodu vo výške 10.553,52 eur a v prospech Sociálnej poisťovni 2.049,80 eur. Žalobca z titulu uzatvorenej poisťnej zmluvy s poukazom na § 441 Občianskeho zákonníka vyplatil dňa 6.10.2011 v prospech Sociálnej poisťovni sumu 1.773,85

eur a dňa 13.6.2011 v prospech Všeobecnej zdravotnej poisťovni sumu 5.276,76 eur. Pohľadávku žalobcu vzniknutú z titulu výplaty poistného plnenia Sociálnej poisťovni vo výške 1.773,85 eur (uznanú zo strany žalovaného dňa 9.1.2011) žalovaný uhradil v celom rozsahu. Dňa 12.9.2012 strany sporu uzavreli dohodu, na základe ktorej žalovaný uznal svoj dlh voči žalobcovi vo výške 5.276,76 eur, t.j. pohľadávku vzniknutú titulom výplaty poistného plnenia v prospech Všeobecnej zdravotnej poisťovni. V zmysle tejto dohody mal žalovaný peňažné prostriedky poukazovať na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX s uvedením variabilného symbolu XXXXXXXXXXX. Dňa 2.6.2015 žalovaný uhradil v prospech tohto účtu a pod uvedeným variabilným symbolom sumu 3.262,91 eur. Dňa 18.3.2011 žalobca vyplatil spoločnosti Y., a.s. z titulu odškodnenia poškodeného v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. sumu 15.204,- eur.

3. Po úkone čiastočného späťvzatia žaloby bol na pojednávaní dňa 2.10.2017 ustálený predmet sporu tak, že žalobca od žalovaného žiadal zaplatenie istiny 15.204,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.5.2014 do zaplatenia a istiny 748,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 1.3.2017 do zaplatenia, ktorá bola neuhradeným zostatkom pohľadávky žalobcu vo výške 5.276,76 eur. Súd prvej inštancie o čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol postupom podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) vo výroku II. tohto rozsudku.

4.1. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovenia § 415, § 420 odsek 1, § 427 odsek 1, § 441, § 442 odsek 1, § 444, § 565, § 558, § 813 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ), § 4 odsek 1, 2, § 12 odsek 2 písmeno a), odsek 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj zákon č. 381/2001 Z.z.) a konštatoval, že právo poisťovne na náhradu poistného plnenia býva v poisťovacej praxi často nesprávne označované ako regres, toto je však pojmovo nárokom na náhradu za poskytnuté plnenie toho, kto plnil veriteľovi namiesto dlžníka voči dlžníkovi. Nárok na náhradu poistného plnenia je svojou právnou podstatou zákonnou cesiou, podmienkou na prechod práva je výplata poistného plnenia zo strany poisťovne (v tomto prípade žalobcu). Ekonomickou podstatou tohto nároku je snaha, aby poistený nebol na škodovej udalosti ziskový, t.j. aby jeho príjem na základe súčasných právnych nárokov voči škodcovi, ako aj voči poisťovni nebol vo väčšom rozsahu, než bola jeho majetková ujma následkom škodovej udalosti. Ďalší z nárokov poisťovne v súvislosti s výplatou poistného plnenia je prechod nároku poisteného na poisťovňu. Ide o zákonnú cesiu, ku ktorej dochádza okamihom a v rozsahu výplaty poistného plnenia. Občiansky zákonník v ustanoveniach § 813 a § 814 upravuje prechod práva poisteného proti inému na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou. Dôvodom, prečo na poisťovateľa prechádza právo, ktoré má poistený proti inému na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, je postihnutie osoby zodpovednej za škodu aj v tých prípadoch, keď poistený, ktorému bola spôsobená škoda, dostane náhradu od poisťovateľa. Ide o zákonný prechod práva (tzv. subrogačný postih), ku ktorému dochádza bez prejavu vôle účastníkov. Podmienkami prechodu práva na náhradu škody z poisteného na poisťovateľa sú podľa § 813 OZ a/ zodpovednosť za škodu iného, b/ existencia práva na náhradu škody v okamihu poistného plnenia a c/ výplata poistného plnenia z príslušného druhu poistenia. Zo znenia § 813 ods. 1 OZ vyplýva prechod práva na náhradu škody vyplatením poistného plnenia bez ohľadu na to, či možno zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla poškodenému voči škodcovi, vyvodiť z OZ alebo akéhokoľvek iného právneho predpisu. Súd prvej inštancie v predmetnej veci dospel k záveru, že žaloba je čiastočne v rozsahu istiny 748,95 eur dôvodná. Túto istinu si v predmetnom spore žalobca uplatnil s poukazom na existenciu dohody zo dňa 12.9.2012, ktorej existenciu a platnosť potvrdili obe strany. Pokiaľ žalovaný v konaní tvrdil, že dlh podľa tejto dohody v celosti vysporiadal, poukázal súd prvej inštancie na to, že žalovaný v podaní zo dňa 17.2.2015 uviedol, že dňa 2.6.2015 uhradil sumu 3.262,91 eur, čo medzi stranami konania nebolo sporné a žalobca z tohto dôvodu vzal aj žalobu čiastočne späť. Potvrdenia o zadaní prevodu v prospech účtu žalobcu zo dňa 21.1.2017 na sumu 800,- eur, zo dňa 22.1.2017 na sumu 225,- eur a zo dňa 23.1.2017 na sumu 899,90 eur, súd prvej inštancie ako doklady o úhrade neakceptoval, pretože je z nich zrejmá len informácia o zadaní prevodu do spracovania a nie samotná realizácia prevodu, absentuje v nich aj variabilný symbol určený v dohode zo dňa 12.9.2012. Súd prvej inštancie konštatoval, že potvrdenie o transakcii zo dňa 2.6.2015 o úhrade sumy 6.516,56 eur nemá súvis s meritom danej veci, pretože táto suma bola poukázaná v prospech účtu súdneho exekútora, teda nejednalo sa o účet žalobcu a bola to splátka exekučne vymáhanej pohľadávky Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že podľa dohody zo dňa 12.9.2012 mal byť uznaný dlh splácaný formou mesačných splátok s účinnosťou od 1.11.2014, pričom v zmysle bodu 4 predmetnej dohody sa strany dohodli, že žalobca v prípade omeškania žalovaného s úhradou čo i len jednej splátky je oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Žalobca tak urobil formou žaloby v merite veci, pričom v priebehu súdneho konania s poukazom na platby

realizované zo strany žalovaného bol ustálený predmet sporu podľa tejto dohody tak, že žalovanému zostalo zaplatiť 748,95 eur. Vzhľadom na uvedené potom súd prvej inštancie žalobe v rozsahu istiny 748,95 eur vyhovel. O príslušenstve pohľadávky súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý si svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Úrok z omeškania v zmysle § 517 odsek 1, 2 OZ priznal odo dňa 2.3.2017, pretože podľa dohody zo dňa 12.9.2012 bola splatnosť mesačných splátok stanovená na prvý, a nie na posledný deň v mesiaci.

4.2. Uplatnenú istinu 15.204,- eur s príslušenstvom, súd prvej inštancie žalobcovi s poukazom na premlčanie práva podľa § 12 ods. 2 písm. a) a § 12 ods. 4 Zákona o povinnom zmluvnom poistení nepriznal, žalobu v tejto časti predmetu sporu zamietol v celom rozsahu. Súd prvej inštancie argumentoval, že právo poisťovateľa na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti sa premlčí do troch rokov odo dňa vyplatenia poistného plnenia. Žalobca vyplatil spoločnosti Y., C..R.. poistné plnenie vo výške 15.204,- eur dňa 18.3.2011. Žaloba bola podaná na okresný súd dňa 26.5.2015, teda po uplynutí premlčacej doby. Súd prvej inštancie ako nepreukázané vyhodnotil uzatvorenie dohody dňa 2.5.2011, ktorá mala byť aj uznaním dlhu žalovaným. Uviedol, že žalovaný v priebehu celého konania odmietal uzavretie tejto dohody. V tejto súvislosti považoval súd prvej inštancie ako rozhodujúci dôkaz samotnú dohodu zo dňa 2.5.2011, ktorú predložil žalobca a list žalobcu adresovaný žalovanému zo dňa 20.7.2011, v ktorom žalobca žalovaného vyzýva, aby mu obratom vrátil jedno vyhotovenie uznania dlhu a dohody o splátkach na sumu 15.204,- eur, ktoré mu bol zaslané dňa 15.6.2011 a ktorý ešte žalovaný nepodpísal. Podľa názoru súdu prvej inštancie týmto listom bolo preukázané to, že ku dňu 20.7.2011 nemohla byť dohoda zo dňa 2.5.2011 podpísaná, a teda dohoda nemohla byť uzatvorená dňa 2.5.2011 ako tvrdil žalobca. Žalobca list zo dňa 20.7.2011 žiadnym spôsobom nespochybnil a ani sa k nemu nevyjadril, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli ozrejmiť existenciu tohto listu s poukazom na žalobcom prezentované tvrdenia o uzavretí tejto dohody. Pri podpise žalovaného v dohode zo dňa 2.5.2011 absentuje dátum a tento nie je, na rozdiel od jeho podpisu na dohode zo dňa 12.9.2012 ani notársky overený, čo vyvoláva opodstatnené pochybnosti. Argumentáciu žalobcu, podľa ktorej je podpis žalovaného na tejto dohode pravý, pretože je totožný s podpismi na ostatných dohodách súd prvej inštancie nevyhodnotil ako relevantnú, pretože skutočnosť či je podpis pravý alebo nepravý z grafologického hľadiska môže preukázať len znalecké dokazovanie, ktoré však v konaní žiadna zo strán nenavrhol. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal existenciu dohody zo dňa 2.5.2011 a zároveň žiadnym spôsobom nereagoval na procesnú obranu žalovaného podloženú dôkazmi, ktorá podľa názoru súdu prvej inštancie vyvrátila tvrdenia žalobcu minimálne vo vzťahu k dátumu uzavretia dohody. Žalobca sa v tomto smere ocitol v dôkaznej núdzi a neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia. Napriek právnomu záveru o premlčaní práva žalobcu na zaplatenie istiny 15.204,- eur súd prvej inštancie poukázal aj na to, že žalobca si riadne nesplnil povinnosť ktorá mu vyplýva z § 11 ods. 6 Zákona o povinnom zmluvnom poistení, a to vykonať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie poškodenému, čo by bol ďalší dôvod, pre ktorý by mu táto uplatnená istina nemala byť priznaná (teda v prípade nepremľčaného nároku). Podľa záverov prepúšťacej správa poškodeného z Fakultnej nemocnice s poliklinikou v Bratislave v Ružinovce zo dňa 24.7.2009 a znaleckých posudkov založených v súdnom spise, bol poškodený v čase dopravnej nehody závislý na psychoaktívnych látkach a taktiež trpel chronickou P. M.. Poškodený následkom dopravnej nehody utrpel S. H., J., V. K. S. L. S. C. J. U. na V.. Vo vzťahu k týmto zraneniam bol vypracovaný ZP č. XXX/XX v ktorom znalec okrem iného uviedol, že predĺžené liečenie poškodeného nie je vyvolané následkom zranení spôsobených pri nehode, ale je vyvolané inými komplikáciami, a to najmä C. stavu na podklade V. a sprievodných ochorení. Znalec v posudku uviedol, že v čase vzniku dopravnej nehody nebol zdravotný stav poškodeného optimálny a dosť sa podstatne líšil od fyziologického normálnu predovšetkým existenciou C. Y. S. J. a prejavov chronického užívania návykových látok. Nebola zistená prítomnosť násilia veľmi vysokej intenzity pôsobiacej na hlavu, ktoré by zanechalo tomu zodpovedajúce vnútorné prejavy charakteru vnútorného poranenia, takisto že absentovali objektívne neurologické príznaky svedčiace pre závažné ochorenia mozgu či miechy a takisto, že nebolo prítomné dutinové vnútrolebečné krvácanie. Znalec zhrnul, že i pre vyššie uvedené dôvody považuje existenciu násilia vysokej intenzity pôsobiaceho na telo poškodeného za nepreukázanú a to v zhode s ošetrovateľmi. Zo znaleckého dokazovania realizovaného v trestnom konaní, ktoré sa v súlade s účelom trestného dokazovania priamo zameriavalo na zranenia poškodeného vzniknuté pri dopravnej nehode (i vo vzťahu k zvolenému odvetviu súdneho lekárstva) vyplynulo, že intenzita násilia smerujúca na hlavu poškodeného nebola preukázaná, znalec nevybadal žiadne známky vnútorného poškodenia mozgu poškodeného. Preto podľa súdu prvej inštancie, ak je nepochybné, že poškodený bol v čase dopravnej nehody dlhoročným užívateľom návykových látok a takisto nositeľom závažného vírusového ochorenia, bolo pre účely stanovenia náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia

poškodeného potrebné vykonať v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. také znalecké dokazovanie, ktoré bezpečne identifikuje poškodenie mozgu (resp. iného orgánu) spôsobené pri dopravnej nehode, ktoré je príčinou zdravotných ťažkostí, ktorými trpí poškodený a tieto oddeliť od (prípadných) psychických zmien spôsobených dlhoročným užívaním drog. Podľa názoru súdu prvej inštancie takúto príčinu možno preukázať najmä znaleckým dokazovaním realizovaným znalcami z odvetvia neurológie, endokrinológie či iných špecializovaných odvetví, ktorí by v záveroch znaleckých posudkov boli spôsobilí s poukazom na vlastnú špecializáciu vyhodnotiť zranenia hlavy poškodeného vo vzťahu k jeho pretrvávajúcim, najmä psychickým ťažkostiam. Súd prvej inštancie uzavrel, že znalecké dokazovanie realizované znalcami z odvetvia psychiatrie bez toho, aby tieto boli vyhodnocované vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu z odvetví špecializovaných vo vzťahu k zraneniam spôsobeným pri dopravnej nehode, nie sú pre stanovenie hodnoty poistného plnenia dostačujúce a to s poukazom na skutočnosť, že v prípade poškodeného ako osoby dlhoročne závislej od užívania drog sa jedná o osobu s vysokým rizikom zmeny psychiky, a to i v neskoršom období nezávisle od toho, či táto osoba stále užíva drogy alebo nie. Takisto podľa názoru súdu prvej inštancie by mal znalec pri vyhodnocovaní zdravotného stavu poškodeného vziať do úvahy i vírusové ochorenie poškodeného a jeho liečbu medikamentmi, čo takisto môže ovplyvniť závery znaleckého dokazovania. Z uvedených dôvodov hodnotil znalecké posudky č. XX/XXXX a č. XX/XXXX predložené žalobcom na posúdenie zdravotného stavu poškodeného podľa zákona č. 437/2004 Z.z. ako dôkazne nedostatočné. Oba znalecké posudky totiž pracujú s verziou, že poškodený pri dopravnej nehode utrpel Ť. J. P. (pričom táto skutočnosť nepatrí do odvetvia psychiatrie), čo je v ostrom rozpore so závermi dokazovania v trestnom konaní. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 CSP, pričom zohľadnil mieru úspechu strán v spore.

5. Žalobca podal proti rozsudku do výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá (výrok III.) a závislého výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.) odvolanie. Súdu prvej inštancie vytyka, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca argumentuje, že danú vec možno posudzovať len v zmysle zákona č.381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj zákon o PZP). Uviedol, že poistený/poistník G. P. mal so žalobcom uzatvorenú poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na osobné motorové vozidlo EČ: V., zn. O. O., ktorým bola spôsobená dopravná nehoda žalovaným. Na základe tejto zmluvy a v zmysle § 4 ods. 1) Zákona o PZP, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve § 4, ods. 2) Zákona o PZP má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby za neho poisťovateľ nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení § 4 ods. 3) má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia, a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom. Podľa § 12 Zákona o PZP má poisťovateľ proti poistenému, ktorý nie je poistníkom nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla ak a) spôsobil škodu úmyselne alebo ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky. Žalobca preto nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom zákonnej cesiu v zmysle § 813 OZ. V tomto prípade je potrebné sa striktnie držať § 4, ods. 2 zákona o PZP, kedy má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby za neho poisťovateľ nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody. Náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Žalobca má za to, že uplatnené nároky boli preukázané, nakoľko žalobca vyplatil túto časť poistného plnenia čo do dôvodu aj výšky na základe troch nezávislých znaleckých posudkov, ktoré žalobca predložil súdu aj žalovanému. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa domáhal voči žalovanému tzv. postihového práva v zmysle § 12 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP. V konaní bolo nesporné, že žalovaný ako vodič zavinił dopravnú nehodu tak, že motorové vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu a že pri nehode došlo ku škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Nesporné bolo aj to, že žalobca nahradil poškodenému vzniknutú škodu v žalovanej sume formou poskytnutia poistného plnenia na základe riadne uzavretej poistnej zmluvy, v dôsledku čoho je daná pasívna legitimácia žalovaného podľa § 15 Zákona o PZP. Žalobca namietá záver súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázal, či skutočne došlo k uzatvoreniu dohody (Uznania dlhu a dohody o splátkach) zo dňa 2.5.2011, pretože túto predložil a podpis žalovaného

na tejto dohode sa zhoduje s podpismi na ostatných uznaniach dlhu (zo dňa 9.11.2011 na sumu 1.773,85 eur a zo dňa 12.9.2012 na sumu 5.276,76 eur). Z tejto dohody je podľa žalobcu zrejmý a aj zreteľný dátum podpisu za žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na závery rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vo veci sp.zn. 17Co/860/2013. Žalobca namieta, že žalovaný nepreukázal, že po tomto termíne k uznaniu dlhu neprišlo. Práve naopak, právna zástupkyňa žalovaného E. Y. písala dňa 16.8.2013 p. L. (likvidátorka tejto poisťovnej udalosti) mail o tom, že v zmysle ich stretnutia zo dňa 18.6.2013 boli s p. F. nahliadať do súdneho spisu č. 2T/157/2010 pána F. za účelom prešetrenia možnosti, že by poškodenému pánovi M. bola súdom zamietnutá žiadosť o náhradu škody. V závere uvádza, že vzhľadom na uvedené je zrejmé, že poškodený konal v súlade so zákonom. Ďalší postup v tejto veci už ponecháva na zváženie žalobcu. Z uvedeného dôvodu žalobca rozporuje námietku premlčania prednesenú žalovaným. Žalobca odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby v tejto časti rozsudok zmenil, tak že žalobe vyhovie aj v rozsahu zaplatenia istiny 15.204,- eur.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojej obrane, že pohľadávku vo výške 15.204,- eur neuznal, dokument - uznanie dlhu a dohoda o splátkach zo dňa 2.5.2011 nebol žalovaným podpísaný a ku dňu podania žaloby na súd bolo právo na zaplatenie istiny 15.204,- eur premlčané. Žalobcom predložený mail, teda komunikácia medzi likvidátorom žalobcu p. F. L. a právnym zástupcom žalovaného je vytrhnutá z kontextu. Žalovaný uviedol, že na stretnutí dňa 18.6.2013 p. L. ako zamestnanec žalobcu, okrem iného predostrela návrh, aby nahliadol do súdneho spisu, nakoľko žalobca nebol účastníkom predmetného trestného konania a túto možnosť nemal, a tým zistil, či poškodenému H. M. nebola priznaná náhrada škody v rámci trestného konania. Uviedol dva dôvody, a to, že ak by mu náhrada škody bola priznaná v trestnom konaní, nemal poškodený, podľa tvrdení p. L., nárok žiadať plnenie od žalobcu, a v takomto prípade potom by ani žalobca nemal právo žiadať plnenie od žalovaného. Žalovaný zdôraznil, že v tom čase nebol podpísaný žalobcom predložený dokument - uznanie dlhu a dohoda o splátkach zo dňa 2.5.2011 na sumu vo výške 15.204,- eur. Žalovaný poukázal na to, že nakoľko v súdnom spise sa nenachádzala zápisnica z vylúčenia poškodeného, sudca mu oznámil, že poškodenému nárok na náhradu škody zamietol. Veta ... poškodený konal v súlade so zákonom..., znamená, že poškodený H. M. žiadal o náhradu škody od poisťovne, nakoľko mu nebola priznaná v trestnom konaní a nepodával ani žalobu v civilnom konaní. V čase tohoto stretnutia nebol splatený ani jeden dlh, ktorý mal žalobca voči žalovanému, bolo s p. L. dohodnuté, že zväzi, resp. prerokuje s príslušným oddelením možnosť splácania dlhov formou nového splátkového kalendára, o čom ho mala informovať. Zároveň oznámila, aby žalovaný splácal hoci aj 10,- eur splátky, aby bolo zrejmé, že má vôľu svoj dlh splatiť. Žalovaný uviedol, že na tomto stretnutí niekoľkokrát poukázal na skutočnosť, že poškodený bol vo veľmi zlom zdravotnom stave už pred dopravnou nehodou, čo by bolo vhodné aj prešetriť a tiež, že so sumou 15.204,- eur nesúhlasí. Na mail, ktorý označil žalobca nedostal odpoveď. Žalovaný ho hodnotí ako bezpredmetný, a to aj z dôvodu, že tento dôkaz nebol súdu prvej inštancie predložený v rámci dokazovania, hoci o ňom žalobca vedel. Žalovaný tvrdí, že znalecké posudky, ktoré žalobca predložil ako dôkazy a podklady pre vyplatenie sumy vo výške 15.204,- eur vychádzajú len z lekárskeho správ po nehode a z tvrdení poškodeného H. M., sú to posudky psychiatrov a nie lekárov z odboru všeobecného lekárstva, prípadne iného relevantného lekárskeho odboru. V posudkoch sa nespomína zdravotný stav H. M. pred nehodou, a teda nie je možné reálne zistiť pravdivosť jeho tvrdení. V trestnom spise 2T/157/2010 bol vyhotovený znalecký posudok súdneho lekára z odvetvia chirurgie, špecializácia traumatológia, ktorý reálne zhodnotil súvislosti medzi zdravotným stavom poškodeného pred nehodou a počas nej a následkami dopravnej nehody. Žalovaný argumentuje, že človek, ktorý podľa žalobcom doložených znaleckých posudkov 13 rokov pred nehodou neužíval žiadne drogy, by nemal tak vážne poranenia z dopravnej nehody, aké mal utrpieť poškodený. Podľa znaleckého posudku nemohlo dôjsť k poškodeniu mozgu pri dopravnej nehode, čo mali uviesť aj ošetrojúci lekári. Stav bol zavinený poškodeným, resp. ochoreniami nesúvisiacimi s dopravnou nehodou, ale najmä užívaním drog. Táto skutočnosť spôsobila aj zbytočné predĺženie liečby, na čo poukázal aj znalec. Znalecké posudky predložené žalobcom ako dôkazy považuje žalovaný pre účely vyhodnotenia zdravotného stavu a určenie náhrady škody za nedostatočné. Tvrdí, že žalobca mal zabezpečiť znalecký posudok z lekárskeho odboru, ktorý dokáže relevantne vyhodnotiť následky dopravnej nehody na zdravotnom stave poškodeného. Žalobca nevyužil svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Až po štyroch rokoch od údajného podpísania sporného dokumentu - uznanie dlhu a dohoda o splátkach zo dňa 2.5.2011 podal na súd žalobu, ktorou sa domáha vyplatenia celej sumy, hoci už v čase podania žaloby bola tretina sumy premlčaná, o čom musel žalobca vedieť. Nakoľko odporca dlžnú sumu nesplácal, mohol tak žalobca urobiť na podklade sporného dokumentu ešte v roku 2011. Skutočnosť, že žalobca nepodal

na súd žalobu už skôr dokazuje, že k podpísaniu dokumentu žalovaným nikdy nedošlo. Listom zo dňa 20.7.2011 bolo preukázané, že sporný dokument zo dňa 2.5.2011 nemohol byť a ani nebol žalovaným nikdy podpísaný. Zo žalovaným predložených dôkazov, najmä listov adresovaných žalobcovi bol zrejmy nesúhlas žalovaného s dokumentom a aj so sumou, ktorú by mal žalobcovi vyplatiť.

7. Žalobca v replike uviedol, že tvrdenie žalovaného, že v deň stretnutia s p. L. (18.6.2013) nebol splatený ani jeden dlh sa nezakladá na pravde, pretože už dňa 29.11.2011 bola na VS: XXXXXXXXXXXX uhradená suma vo výške 23,85 Eur a dňa 22.12.2011 suma vo výške 50,- Eur a následne žalovaný splácal dlh, na platenie ktorého sa zaviazal mesačne uznaním dlhu zo dňa 9.11.2011 vo výške 1.773,85 eur a Uznaním dlhu zo dňa 24.2.2012 vo výške 5.276,76 eur až do 6.5.2015, resp. do 3.6.2015. Nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného, že znalecké posudky predložené žalobcom sú na vyhodnotenie zdravotného stavu a určenie náhrady škody nedostatočné. Ak žalovaný spochybňuje tri na sebe nezávislé znalecké posudky od troch znalcov z odvetvia zdravotníctva, mal dať vyhotoviť ďalší znalecký posudok na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca uviedol, že mal právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky v zákonom stanovenej lehote a to 10 rokov odo dňa keď k uznaniu došlo (§ 110 Občianskeho zákonníka). Čo sa týka jednotlivých splátok, rovnaká premlčacia doba platí aj pre jednotlivé splátky, na ktoré bolo plnenie rozložené; premlčacia doba sa pri jednotlivých splátkach začína odo dňa ich zročnosti. Ak nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane zročným celý dlh, začne plynúť desaťročná premlčacia doba od zročnosti nesplatennej splátky. Žalobca zopakoval, že žalovaný svoj dlh na základe troch uznaní dlhu postupne splácal a až keď ho prestal splácať, žalobca využil svoje právo a uplatnil si svoj nárok súdnou cestou. Preto námietku premlčania žalovaného v časti nároku na zaplatenie sumy vo výške 15.204,- eur neuznáva a má za to, že je nedôvodná.

8. Žalovaný v duplike uviedol, že v čase stretnutia s p. L. dňa 18.6.2013 boli zaplatené dve úhrady. Tieto boli vykonané ešte koncom roka 2011, t.j. 1,5 roka pred predmetným stretnutím, ale v plnej výške nebol uhradený ani jeden dlh. Žalovaný tvrdí, že o znaleckých posudkoch nevedel, dozvedel sa o nich až v rámci súdneho konania, a teda nemal možnosť bezprostredne po nehode nechať vypracovať nezávislý znalecký posudok. Navyše bol vypracovaný znalecký posudok v rámci trestného konania (súdny spis bol priložený), ktorý bol vypracovaný súdnym znalcom z odvetvia chirurgie, špecializácia traumatológia, ktorý reálne zhodnotil súvislosti medzi zdravotným stavom poškodeného pred nehodou a počas nej a následkami dopravnej nehody. Znalecké posudky z oblasti psychiatrie, nevychádzajú z reálneho zdravotného stavu poškodeného, ale len z jeho tvrdení a pocitov, ktoré sa zrejme ani nezakladajú na pravde. Žalovaný zotrval na stanovisku, že tieto znalecké posudky ako dôkazy sú nedostatočné pre vyhodnotenie zdravotného stavu a určenie náhrady škody. Žalobca mal zabezpečiť znalecký posudok z lekárskeho odboru, ktorý dokáže relevantne vyhodnotiť následky dopravnej nehody na zdravotnom stave poškodeného, teda z oblasti chirurgie, traumatológie a pod. Žalovaný zopakoval, že pohľadávku vo výške 15.204,- eur neuznal a dokument uznanie dlhu a dohoda o splátkach zo dňa 2.5.2011 vedome nepodpísal, čo preukazujú listinné dôkazy. Tento dokument nie je nad podpisom žalovaného ani datovaný, pričom žalobca neuviedol kedy mal alebo mohol byť tento dokument podpísaný. V júni 2013 dokument podpísaný nebol a prvá splátka údajne uznaného dlhu mala byť už o dva roky skôr, čo odporuje zdravému rozumu, dobrým mravom a poškodzuje dobré meno žalobcu.

9. V priebehu odvolacieho konania odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 80 ods. 2 CSP pripustil zámenu subjektov na strane žalobcu, keď prehlásením spoločností Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 45 272 956 konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: 54 228 573 zo dňa 20.12.2021 a spoločnosti Generali Poist'ovňa, a.s., IČO: 35 709 332, zo dňa 20.12.2021 mal preukázané, že spoločnosť Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 45 272 956 konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: 54 228 573 sa zmluvou o predaji podniku stala novým vlastníkom vymáhanej pohľadávky, a teda nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práva, o ktorom sa koná a súčasne bol udelený súhlas toho, kto má vstúpiť do konania na strane žalobcu.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a s postupom podľa § 382 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že žalobca a poisťník motorového vozidla EČ: V. XXX L. uzavreli dňa 31.5.2009 poisťnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou tohto osobného motorového vozidla. Dňa 5.7.2009 o 01:00 žalovaný pod vplyvom alkoholu spôsobil týmto motorovým vozidlom dopravnú nehodu, pri ktorej bol zranený jeho spolujazdec, poškodený, v tom čase taktiež pod vplyvom omamných látok. Žalovaný bol na základe trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Pezinok, č.k. 2T/157/2010-101 zo dňa 23.9.2010 uznaný vinným zo spáchania trestného činu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Dňa 18.3.2011 žalobca vyplatil poškodenému spolujazdcovi z dôvodu odškodnenia jeho bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia poisťné plnenie vo výške 15.179,- eur. Dňa 2.5.2011 podpísal v Bratislave žalobca listinu označenú ako uznanie dlhu a dohoda o splátkach, podľa obsahu ktorej žalovaný voči žalobcovi vyhlásil, že má voči nemu dlh vo výške 15.204,- eur, ktorý vznikol z regresnej pohľadávky, nároku poisťteľa na náhradu vyplateného poisťného plnenia v súlade s ustanovením § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., z poisťnej udalosti pri ktorej vznikla H. M. škoda na zdraví. Žalovaný dlh uznáva čo do dôvodu a výšky a dlh zaplatí mesačnými splátkami, pričom prvá splátka 434,- eur bude splatná 31.5.2011. Listina obsahuje aj podpis žalovaného, bez uvedenia dátumu, kedy bola podpísaná.

12. V preskúmvanej veci žalobca v rámci odvolacích dôvodov spochybnil správnosť záveru súdu prvej inštancie, že jeho právo na zaplatenie istiny 15.204,- eur je premlčané. Tento právny záver závisí od posúdenia, či listina vyhotovená a podpísaná žalobcom dňa 2.5.2011 má povahu uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a teda, či v dôsledku úkonu žalovaného odvíjajúceho sa od tejto listiny došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby v zmysle § 12 odsek 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa označeného ustanovenia § 12 odsek 4 zákona č. 381/2001 Z.z. právo poisťteľa na náhradu poisťného plnenia alebo jeho časti sa premlčí do troch rokov odo dňa vyplatenia poisťného plnenia.

13. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej doby. Platné uznanie práva z hľadiska behu a dĺžky premlčacej doby zakladá beh novej premlčacej doby v dôsledku jej pretrhnutia (prerušenia). Namiesto dovtedy uplynutej premlčacej doby začína plynúť nová desaťročná premlčacia doba odo dňa, keď dlžník právo uznal, respektíve od uplynutia lehoty na plnenie, ak je táto lehota v uznavacom vyhlásení uvedená (§ 110 odsek 1, druhá veta OZ). Uznanie práva je jednostranný, adresovaný, hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý na svoju platnosť okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) musí spĺňať aj náležitosti predpísané v § 110 ods. 1, druhej vete, Občianskeho zákonníka. Uznanie práva musí byť predovšetkým urobené v písomnej forme a musí sa týkať tak jeho dôvodu, ako aj jeho výšky. Zároveň musí spĺňať požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti. Uznanie dlhu podľa § 558 obč. zák. je zaisťovacím inštitútom, ktorého podstatou je založenie (vyvrátiteľnej) právnej domnienky existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v čase, keď k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol inak, aby to preukázal. Uznaním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Na platné uznanie dlhu je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. OZ) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatiť dlh a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh čo do dôvodu. Vyvrátiteľná domnienka existencie dlhu sa viaže k dátumu, kedy k písomnému uznaniu došlo (bolo vyhotovené), nie k dátumu, kedy došlo do sféry dispozície veriteľa, teda mu bolo doručené, čo rovnako platí aj pre začiatok plynutia premlčacej doby, okrem prípadu kedy je v písomnom vyhotovení prejavu uznania označená lehota na plnenie. Uvedené znamená, že dátum vyhotovenia prejavu o uznaní dlhu nie je nepodstatná náležitosť tohto, zo zákona povinne písomného právneho úkonu, pretože s poukazom na ustanovenie § 558 druhá veta OZ na vznik vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval, má vplyv aj vedomosť dlžníka o premlčaní uznaného dlhu, kedy je na veriteľovi, aby túto vedomosť preukázal.

14. V posudzovanom prípade je správny právny záver súdu prvej inštancie, že podľa skutkového stavu v danej veci nemohlo nastať v zmysle ustanovenia § 110, druhá veta Občianskeho zákonníka uznaním dlhu zo dňa 2.5.2011 založenie behu novej premlčacej doby v dôsledku jej pretrhnutia (prerušenia), pretože z vykonaného dokazovania vyplynula spornosť dátumu vyhotovenia prejavu uznania žalovaným.

Súd prvej inštancie v pomeroch danej veci správne vyhodnotil výsledky dokazovania, že prehlásenie žalovaného o uznaní dlhu voči žalobcovi vo výške 15.204,- eur, nie je možné datovať ku dňu 2.5.2011. Z obsahu tohto uznania je zrejmé, že tento písomný prejav vyhotovil žalobca a dňa 2.5.2011 ho aj podpísal. Na listine sa nachádza aj podpis žalovaného, ktorého pravosť nebola vierohodne spochybnená avšak bez označenia dátumu podpisania. Vo vzťahu k pravosti podpisania listiny žalovaným, súd prvej inštancie síce správne poukázal na to, že je to otázka znaleckého skúmania, avšak tu je treba upozorniť na to, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného, ktorý tvrdil, že listinu nepodpísal. Podľa obsahu listiny, ktorú zjavne koncipoval žalobca, mal žalovaný uznávací prejav urobiť v Pezinku, (nie v Bratislave, kde ju podpísal žalobca) čo znamená, že strany sporu listinu nepodpísali súčasne. Sled nasledujúcich udalostí dokumentuje skutočnosť, že žalobca sám s touto listinou, síce žalobcom podpísanou, ale bez označenia dátumu uznávacieho prejavu, nespájal právne dôsledky, respektíve listina nemohla byť zo strany žalovaného ku dňu 2.5.2011 podpísaná, pretože po viac ako dvoch mesiacoch listom zo dňa 20.7.2011 žalobca vyzýval žalovaného, aby mu doručil podpísané vyhotovenie uznania dlhu 15.204,- eur, ktoré uznanie pre neho vypracoval dňa 15.6.2011 a ktoré mu zaslal na podpis. Stalo sa tak v situácii, kedy by žalovaný už mal podľa listiny zo dňa 2.5.2011 plniť, pretože prvá splátka dlhu bola zročná 31.5.2011 a pokiaľ by bolo možné s listinou zo dňa 2.5.2011 spájať právne účinky, potom nebolo potrebné vyhotovovať ďalšie uznanie dlhu z rovnakého právneho dôvodu a v rovnakej výške dlhu. Uvedené pre danú vec znamená, že žalovaný dôvodne spochybnil náležitosti uznania dlhu zo dňa 2.5.2011, a to preukázanie dátumu, kedy malo byť žalovaným podpísané, ktorý údaj bol v podmienkach danej veci významný pre plynutie premlčacej doby. Za tejto situácie, kedy žalobca nenavrhoval iné dôkazy, ako predmetnú listinu zo dňa 2.5.2011, z ktorých by vyplynula určitá pravdepodobnosť dátumu podpisania uznania žalovaným, napríklad poštovú obálku, ktorou mu bola listina žalovaným doručená, súd prvej inštancie správne vyhodnotil výsledky dokazovania, že na preukázanie žalobcových tvrdení ohľadom uznania dlhu žalovaným dňa 2.5.2011 predmetná listina nepostačuje. Okolnosť preukázania dátumu uznania dlhu žalovaným, bola totiž významná, ako už bolo prednesené vyššie, aj z pohľadu, či žalovaný neuznal dlh v čase kedy tento bol už premlčaný a či potom o premlčaní vedel, kde dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca v odvolacom konaní predložil nový listinný dôkaz, mailovú správu žalovaného adresovanú žalobcovi zo dňa 16.8.2013. Dátum správy svedčí o tom, že žalobca takýto prostriedok ochrany svojich práv mohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto je takýto dôkaz ako novota v odvolacom konaní v zmysle § 366 písm. c) CSP neprípustný.

15. Z vyššie u vedeného pre danú vec vyplýva, že za rozhodný deň pre počiatok plynutia premlčacej doby bolo potom nutné podľa § 12 odsek 4 zákona č. 381/2001 Z.z. považovať deň, ktorý nasledoval po vyplatení poisťného plnenia, teda deň 19.3.2011. Právo sa premlčí pokiaľ nebolo vykonané v dobe stanovenej zákonom. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Účelom premlčania je stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych právopohľadávok a zabrániť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení časovo neurčitú dobu ich vynutiteľnosti. V konaní nebolo sporným, že žalobca poisťné plnenie 15.204,- eur vyplatil 18.3.2011. Keďže žalobca si nárok na náhradu poisťného plnenia 15.204,- eur uplatnil voči žalovanému na súde až dňa 26.5.2015, súd prvej inštancie správne uzavrel, že sa tak stalo po uplynutí trojročnej premlčacej doby (dňom 19.3.2014), pričom nebolo preukázané, že plynutie premlčacej doby podľa § 12 odsek 4 zákona č. 381/2001 Z.z. by bolo prerušené.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o premlčaní práva žalobcu uplatneného v tomto konaní, nebolo potrebné zaoberať sa otázkou hmotnoprávneho posúdenia nároku. To znamená, že bez významu sú už ďalšie odvolacie námietky žalobcu a odvolací súd sa nimi nezaoberal, keďže na výsledku odvolacieho konania by nemohli už nič zmeniť, respektíve nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).